

Mimosa

L A E S C O B A
Revista ucraniana de humor y sátira

Журнал гумору і сатири.
Виходить щомісяця

Buenos Aires, Mayo de 1976.
Año XXVIII № 5 (317).

ПЕРСПЕКТИВА

У нас весна, а в Аргентині осінь,
А в світі ані осінь, ні зима.
Як і раніш, біда людину носить,
І Брежнев гордо голову трима.

Апостол зла, брехні і ошуканства,
Новітній Калігула й Герострат.
Чому в ССРСР так процвітає п'янство?
Бо там давно життю ніхто не рад.

За вийнятком, звичайно, «непомильних»,
Тих, що вирішують за кожного й за всіх.
Як чхнуть в Москві, то чхатимуть і в Вільні,
Та й по містах великих і малих.

Московське чхання і московський регіт
Розносяться відлунням навкруги,
А політичні тактики й стратеги
Сидять, зігнувшись від власної ваги.

І радять, радять, «як на турка стати»,
Приборкати експансію бациль...
Під самий ніс підлізли Герострати,
Все менше спротиву, все менше й менше сил.

Втікли із Азії, покинули Анголу,
Мовляв, нема чого сваритись з-за дрібниць,
В спокої будем пити кока-колу,
Аж поки не впаде наш ворог ниць.

А ворог, бач, ніяк не в тім'я битий,
У ворога — далекосяжний плян:
Нехай мовчать, так звані, «сильні світу»,
А ми й на них накинемо аркан.

І аж тоді, як посиніє шия,
Спохвтаються стратеги й вожаки
І скажуть: «Господи! О, Єзус, о, Маріє,
Які ж були ми досі дураки».

Іван Евентуальний

ХРОНІКА

В час коли у хаті майже кожного українця на чужині що-вечора гаркоче телевізія а перед хатою вичікує «кара» на вікенд чи на інший пікнік, нема часу на читання. Куди легше є дивитись на «шов» чи на бейзбол, як вглиблюватися в думки виложені на сто-

До одної нашої крамниці в Торонті, що продає хатне устаткування, якось зайшов Селепко.

Купець привітався з ним і каже:

— Пане Петре, купіть собі гарну шафу на вбрання, якраз маю на продаж по зниженій ціні.

— Я? Шафу? — А нащо ж мені шафа?

— Якто нащо? Вішати в ній білля чи вбрання.

Селепко вдивився на купця а тоді відповів:

— А ви що хочете, щоб я, повисивши сорочку і убрання, ходив голий?!

— — — — —

Селепка прийняли на працю в одній великій торговельній фірмі, як продавця. Після двох днів праці каже начальник:

З ПОГЛЯДУ СЕЛЕПКА

— Селепку, я з твоєї праці незадоволений. Шкодную, але ми мусимо розпрощатися.

— Як то? — відповів здивовано Селепко. — То пан директор покидає тут працю?

— — — — —

Селепко, будучи в полоні в Ріміні, розказує своєму другові Юзькові, що дістав від вуйка з Америки двадцять доларів.

— О, це гарно, — каже врадувано Юзько, — тепер уже нарешті повернеш мені дві тисячі лірів, які я позичив тобі тому пів року.

— Чекай, чекай, я ще не скінчив тобі оповідати закінчення мого сну, — відповів Селепко.

— — — — —

рінках книжки. І хоч поступ техніки применшив час на читання книжок, все ж таки книжка не перестала бути фактором в системі культури і науки.

Українська людина, що волею долі знайшлась у вільному світі, в парі з турботою про хліб насущний не залишила позаду справи своїх книжок. На еміграції появились не лише шкільні читанки, але й наукові та літературні цінності, які — хоч тепер заборонені й переслідувані на Рідних Землях — увійдуть колись у скарбницю нашої духової спадщини.

У нашій війні з окупантами України книжка займала і займає важливу позицію. Коли б друковане слово не було у тій боротьбі важливим, ворог не засилав би на еміграцію свої газети, рептільки, пасквілі та книжки, що всі разом переходять в ССРСР строгу перевірку, а їхній зміст переважно поборює державницькі наші стремління, або людей, що тими стремліннями керують. Тож одним із найважливіших завдань еміграційних авторів це не лише писати елегійні твори, але й дати у своїх творах відзеркалення боротьби з ворогом як і те, якими шляхами йшло наше покоління до священної мети. Книжок з таким змістом ворог нам не видасть, це мусимо зробити самі.

На книгарському ринку останнім часом появились ряд незвичайно цінних видань, що їх випуск збагатив нашу позицію. Це «Шляхами Легенди» — Богдана Казанівського, «Ліс горить!» — Цяпки, «В поході до волі» — Миколи Климишина та «Ї регіт не лякав» — Евстахія Загачевського. Коли три перші трактують переважно підпільну тематику, то «Ї регіт не лякав» відноситься до дій дивізії «Галичина» на фронті. Всі названі книжки — це черговий і великий наш вклад у зафіксування дії і чинів тих, хто боровся за волю України та дають не тільки правильне навітлення тієї боротьби, але надісе дають відсіч так зовнішнім як і внутрішнім ворогам, що оплюгавлювали УПА чи «спрягали» дивізійників з німецькими квіслінгами. Словом, минувся той час, коли різні книші та йому подібні писали про «Український ліс у правдивому світлі», «Бунт Бандери» чи інший «Розбрат», а дозрів момент, коли учасники тої боротьби сказали своє правдиве слово. Те слово не писав «німецький староста» з Перемишлян, а учасники тої великої боротьби, в якій загинуло багато друзів. І тому й вартість тих книжок — велика. Просто, нам ще годі точно визначити їх вартість, бо ми живі свідки тої боротьби. Але для історії — ці книги залишуться як першорядне і не пофальшоване джерело правди про боротьбу за волю України, що її дало наше покоління.

І н к л ю з

На вправах у стрілянні у Нойгаммері Селепко не потрапив ані разу в означене коло.

— Селепку! — кричить капраль, — ти що, не вмієш потрапити? А що ти робив у цивілю?

— Я є швець, пане капраль.

— І як, не потрапиш забити кілка в означене місце?

— Чому ні, але кілок від дірки не є на 50 метрів далеко, так як є віддалене стрільне коло від моєї позиції.

— — — — —

— Що нового, Селепку?

— Нічого надзвичайного, тільки моя дружина так страшенно кашляє, що я всеньку ніч не міг спати.

— То чому не підеш до лікаря?

— Це не потрібне, бо я завтра виїжджаю на цілий тиждень з дому.

ВИБАГЛИВА ГРОМАДА

Ви собі кажіть, що хочете, але місцева українська громада американського міста над Гудсоном є таки дуже вибаглива. Бо любить усе імпортоване. Ось, наприклад, промовців і різного калібру ораторів є тут стільки, що хоч бери й формуї армію балакунів. Але коли відбуваються якісь національні святкування або бенкети, то промовців імпортують не лише з інших міст, але й з інших стейтів. А деколи назіть з інших країн. Бо чим дальша віддал з нашого міста до місцевості, звідкіля приїде промовець, то тим більший тут попит на такого прелегента.

Не інакше маються в нас і забавові справи. Хоч різних скрипалів, трубодмухів, барабанщиків, гармонійних розтягайлів та інших гучних музикантів маємо тут доволі. Є в нас багато таких, що добре грають на всіх музичних інструментах. Не бракує й таких, що грають лише людам на нервах. Але чомусь на наших забавах до танців нам приграють лише оркестри імпортовані з інших стейтів. А раз була імпортована оркестра аж з Канади.

Батьківський комітет при нашій школі запланував збагатити програму доходової забави з танцями ще й цікавою частиною гумору. І ви напевно собі думаєте, що виступав відомий автор гумористичної збірки. А то не правда. Бо хто ж його хоче слухати, як він живе в нашому місті вже чвертьстоліття з гаком. В такому разі ви здогадуєтесь, що

виступав хтось інший із місцевих сміхоробів чи, бодай, челядник гумористичного ремесла, яких тут не бракує. Ні, з ваших сподівань нічого не виходить. Хоч у нашому місті є такі майстри від оповідання анекдотів, що їхні слухачі так смачно сміються аж плачуть. Не бракує тут і таких типів, що смішать собою людей навіть не стараючись. До одного з таких наших сміхунів підійшла раз у ресторані кельнерка й питає, чому він сам до себе підсміхається. А той без надуми відповів: Бо я щойно сам собі розказав дуже нецензурного анекдота.

Такі то в нас є жартуни, що не лише смішать людей, але й навіть самі себе вмюють розсмішити. Але що ж, вони **тутешні**. Тому згадуваний батьківський комітет не дав себе засоромити, що не вміє підготувати як слід забави. І для виповнення гумористичної програми на забаву імпортував за 50 доларів гарну паню гумористку, про котру оповідають, що вона має дуже великий язик, з яким успішно виступає на різних громадських імпрезах. Хоч у нашому місті є багато також дуже гарних пань, що мають ще більші язики, якими роблять безкоштовно еласні імпрези в хаті й поза хатою і всюди між людьми, куди лише зможуть занести свої довгі язики, але — на жаль — вони теж лише тутешні, а не імпортовані.

Коли ж довелося українській громаді нашого міста приготувати програму багатогранної паради з наго-

ди американського двісталітствія, на що наш уряд асигнував поважну суму грошей, — то наші батьки громади рівнож рішили імпортувати з далекої місцевості танцювальний ансамбль під керівництвом пана Грандіозного. Хоч усім тут відомо, що в нашій громаді не лише існує, але й активно діє знаменитий танцювальний ансамбль під керівництвом талановитого балетмайстра пана Ударного. Наші батьки громади — це люди дуже інтелігентні. Тому вони добре знають і пам'ятають скільки ж то було радості, втіхи й престижу для нашої громади, коли місцеві танцюристи під керівництвом пана Ударного кількакратно успішно виступали в телевізійних програмах. Вони теж докладно поінформовані, що пан Ударний працює без грошової винагороди. А з ідеї віддається есеціло для популяризації української справи при допомозі танцювального мистецтва. Тому в таких урочистостях як двістілітній ювілей Америки наша громада не могла «псувати» безкоштовно репрезентативної програми виступами місцевих ідейних людей, яких великим недоліком є лише те, що вони — **тутешні**, бо мешкають в нашому місті.

А яка громада, то така й парафія. Бо коли недаєно наша парафія святкувала свій 75-літній ювілей, то й там не могло обійтися без імпортованих витребенюк. А де ж, гадаєте собі, люди добрі, відбувався ювілейний бенкет? Здогадуєтесь, що, може, в аудиторії нашої парафіяльної школи, яка була збудована тому двадцять років у сусідстві української церкви. Ні, ви помилились. Тому ви стараєтесь аж тепер відгадати, що ювілейний бенкет парафії відбувався напевно в недалекій від церкви просторій залі збудованого перед п'ятьома роками українського народного дому з усіма наймодернішими устаткуваннями. Теж ні! Ви знов не поцілили. А то чому? — здивуєтесь. Бо український народний дім — **зabлизько!** Тому то наші вибагливі парафіяни влаштували ювілейний бенкет у віддаленому від нашого міста на 14 миль ресторані «Гільотн Інн», що є власністю і під зарядомі мойсеєвих ісповідників. А тому, що ніяк не могли імпортувати до нашого міста згаданого ресторану, то експортували туди на один день цілу юві-

— Пані, я вас запевняю, що коли слухатимете моєї гри на трубиці, то похуднієте скоріше, ніж від найбільш відтовщуючої курації...

➡ далі на стор. 6-ій.

Анекдоти прославних людей

Бальзак відвідав свого приятеля. Але тому, що не застав його вдома, залишив йому під дверима записку.

Приятель не міг її відчитати й удався з нею до знайомого аптекаря. Той довго силябізував, а вкінці пошукав якусь плящину з ліками й подаючи її своєму приятелеві, сказав:

— Три рази щодня, по одній чайній ложочці.

—**—

Лорд Честерфільд в останніх роках свого життя утратив слух. Менш більш у тому ж часі одержав він призначення на пост уповноваженого на Ірландію. І коли йому склали з тієї нагоди побажання, один старий приятель, жартома, запитав:

— А чи тобі не перешкоджатиме у такій відповідальній праці твоя хвороба?

— Анітрішки! — відповів Честерфільд, і додав: — Навпаки, не буду чути нарікань ірландців.

—**—

Коли папа Пій XII був ще нунцієм у Мюнхені, брав він участь в одно-

ЩО СТРАШНІШЕ?

Раз питала мати доню,
Чи вона це знає?
Що страшнішого від чорта
На світі немає.

Доня каже: — Я не вірю
В слова оці ваші,
Бо на світі є щось гірше,
Що й чорта настрашить.

Як доїли ви корову,
І я в хліві була,
То вона вас по обличчі
Раз хвостом махнула.

Ледє очі ви протерли,
А далі й сказали:
«Якби чорти цю корову
Геть собі забрали!»

А вони чомусь байдужі
На вашу, бач, мову,
І в спокої залишили
Для нас цю корову.

Комуністи ж як з'явилися
Раз в обідню пору —
То корову налігали
Й повели геть з двору.

Йосип Біло

му фестині. Серед загальної забави підійшла до нього ворожка й каже:

— Прошу подати мені свою руку, а виворожу вам ваше майбутнє.

На це відповів майбутній папа:

— Ні, дякую, моя дитино, в тій хвилині мене інтересує моє минуле, бо саме не знаю, де я подів свою парасолю.

—**—

Якось легковажний юнак поскаржився Маркові Твенові:

— Мій батько не дає мені розправити крила. Він така обмежена людина!..

— Трохи терпіння, молодий друже! — заспокоїв його письменник. — Коли мені було чотирнадцять, мій батько теж здавався мені нерозумним. Але у двадцять один я був здивований, як старий порозумнішав за тих сім років.

—**—

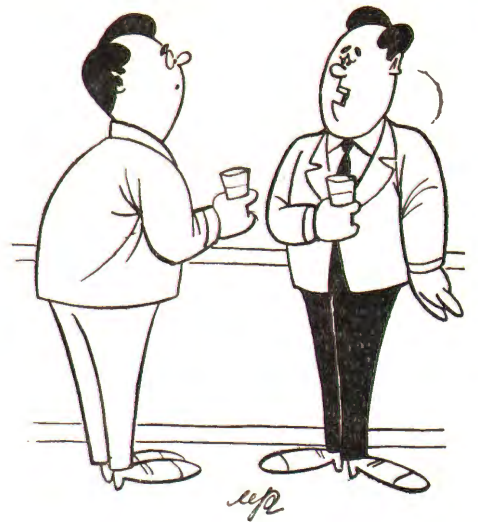
Люї Армстронг, американський музик-тромпетист, будучи в Англії на гостинних виступах, зустрівся з Бернардом Шовом.

— Пробачте, — каже Шов, — що не гоститиму вас багатом, бо я хворий на мігрень.

— Але я чув, що музика допомагає лікувати мігрень, то, може, вам щось заграти? — каже Армстронг.

— Ні, дякую, вже краще хай маю мігрень, — відповів Шов.

—**—

— Яка різниця між видавничим рухом бандерівців на еміграції, а видавничим рухом мельниківців?

— Така, що бандерівці пишуть про свої дії з підпілья, а мельниківці, не маючи про що писати, хваляться успіхами захальявників.

АМЕРИКАНСЬКІ «ПАПАХИ»

Два советчики перший раз приїхали до Америки. Побачивши на вулиці групу молодих негрів з причіскою згідно моди «а ля вореняче гніздо», один з них здивувався.

— Спатрі, Жора, — сказав до свого кумпана. — Ну й папахи носят еті черніє, точно, як носили рускі козаки!

**

ТРЕБА ДОПОМОГИ

— Пане докторе, мій муж говорить в часі сну.

— На жаль, немає на це лікарства.

— А чи нема, пане докторе, ліків, щоб він говорив більш виразно?

— Скільки не підливай, а чортове зіллячко не хоче рости...

Коли вчує вухо,
 Що ти йдеш, свекрухо,
 У будень, чи свято
 Непрохана в хату
 Зразу моє серце
 Затремтить, як перце,
 І хапають нерви —
 Трясуть без перерви.

Однак по звичаю
 Я тебе вітаю
 З твоєї дороги
 У наші пороги.
 Їж, пий, моя люба.
 Ставай хоч би й дуба,
 Лише, Бога ради,
 Не давай поради!

Не ечи, як варити,
 Як хату білити,
 Як прати сорочку,
 Як підсипать квочку...
 Як будеш мовчати,
 Порад не давати —
 Вгощу тебе, серце,
 Горілкою з перцем.
 Коли ж радить схочеш —
 Кажу тобі в очі:
 — Не пройде, свекрухо,
 Тоді тобі сухо!

За розповіддю однієї не-
 вістки записав

Мікі Сукенсон.

ЗАВЖДИ ЯКАСЬ ПРОБЛЕМА...

Одну із селянок, яка недавно при-
 їхала була з України до Буенос-Ай-
 ресу запитали, яка найбільш пекуча
 проблема на селі в Україні.

Та подумала, а потім каже:

— Найбільша проблема, це при-
 садибна ділянка, яку мусимо обро-

Майбутнє поле бою...

бити. Вона замала, щоб там міг пра-
 цювати трактор, завелика, щоб са-
 мому орати, а коней на селі в Укра-
 їні немає, бо з них уже давно по-
 робили сєїнські ковбаси.

—**—

А П'ЯНИЦЯ СВОЄ...

Священик наставляв п'яницю на
 добро і радив йому кинути пияц-
 тво. Одного разу зустрів його
 цілком п'яного та ще й пляшкою
 горілки у руці, та почав його пе-
 реконувати про тверезе життя:

— Кинь, чоловіче, геть цю пляш-
 ку на початок твого оздоровлення.

— Не можу, — каже п'яниця, —
 не смію.

— Чому?

— Бо горілка лиш моя на поло-
 вину, а половину мого друга.

— То відляй геть свою половину.

— Також не можу.

— Яка ж тому причина?

— Бо моя половина на споді!

—**—

ПРОБЛЕМИ ПРАЦІ

Гарну секретарку, яка працює в
 штабі американського війська в Ні-
 меччині, запитали якось:

— Як ви даєте собі раду між так
 багатьома військовиками?

— Цілком просто, — відповіла, —
 під час праці завжди кажу: «Єс,
 містер», а по праці: «Но, містер».

—**—

НЕПОРОЗУМІННЯ

В шпиталі лікар відвідує ранком
 хеорих. Один з них має бігунку.
 Лікар питає:

— Як пройшла ніч?

— Всього мав я три рази напад.

— Але на вашій картці над ліж-
 ком нема про це жодного знаку.

— Е, пане докторе, таких сильних
 нападів я ще не маю.

—**—

НОВА МІРА

— Мій чоловік уже мене не лю-
 бить так як раніше...

— По чому так судиш?

— А по тому, що коли ми були
 щойно одружені, в'н, коли їхав у
 подорож, вертався літаком, а мину-
 лого тижня поїхав до Барільоче лі-
 таком, а вернувся поїздом.

—**—

Батько і сини...

НІБИ В ПОДРУЖЖІ

Трапилося так, що Іван Іванович мусів їхати в командіровку. Далеко. Але в советських поїздах не все гаразд, тож коли прийшов у заведений раніше спальний вагон побачив, що на його місці вже спить якась жінка. Іван Іванович покликав зразу кондуктора:

— Що це таке? Що за безпорядки?! Це купе призначено для мене!

— Не хвилюйтесь, товаришу, вище є ще одне вільне місце, тож громадянка напевне не матиме нічого проги, коли їхатиме разом. Ви ж не дикуни, а советські люди, — сказав кондуктор, по-патріотичному закінчивши.

Ну, що ж, хоч-не-хоч іншого виходу для Івана Івановича не було, і він поліз на горішнє ліжко. Коли вже був розібраний, почув нараз слова свого «співтовариша» їзди:

— Ей, товаришу, не були б ви такі чемні, і подали мені журнал, бо впав на підлогу, а я перестуджена і боюся вилізати з-під накривала.

Іван Іванович — добра людина, зліз зі свого ліжка, подав журнал, і аж тепер придивився що це за цяця. Жінка, як жінка, десь по шістьдесятиці, пофарбована блондинка,

з закрученим на папірцях волоссям. Але Іван довго не мав охоти придивлятися, поліз знову на своє місце, і за хвилину чує:

— Ви знаєте, що я перестуджена. Чи не могли б ви прикрити мої ноги накривалом і моїм пальтом, бо інакше не ручу, чи доїду спокійно до білого дня...

Хоч і не дуже хотілося Іванові злізати зі свого місця, але знову зліз, накрив ноги, як бажала, і знову поліз на своє місце.

Та за хвилину почув знову голос товаришки подорожі:

— Ви мене розбудили і тепер прямо мені неможливо заснути! Взагалі, ваша присутність мене дуже підбадьорує, до того ж в мене дещо гарячки, отже, ви мусите піклуватися мною... В мене чоловік згинув на війні...

Іван Іванович подумав хвилинку, а тоді сказав:

— Товаришко, якщо ми вже ідемо разом в одному переділі, то ми взагалі можемо їхати як чоловік і жінка. Якщо так, тоді й моє відношення до вас буде інше, ніж тепер...

Запала мовчанка. Видно було, що жінка не хоче відкшупити спокусливу пропозицію, і не хоче так зразу да-

ти свою згоду. Все ж таки за декілька хвилин погодилась.

— Якщо так, — сказав тоді Іван Іванович, — тепер я маю всі права чоловіка... — І піднесеним голосом крикнув: — Отже, ти підеш спати, чи ні, старе опудало!

ВІД ВИДАВНИЦТВА

«Мітла» появляється з переборами, бо видавничі труднощі не так легко побороти. Тому просимо наших передплатників не зволікати з заплавою передплати на 1976 рік, як теж заплатити належність за цьогорічний календар чи — евентуально, — вирівняти свої залежності супроти нашого видавництва (якщо хтось такі залежності має заплатити).

В-во Ю. Середяка

ВИБАГЛИВА ГРОМАДА

(Закінчення зі стор. 3-ої)

лейну парафію. Хоч з того не було жодного зарібку ані сенсу, але всеодно вони зробили так, як їм подобалось, щоб лише задовольнити своєї вибагливі забаганки.

А тепер скажіть: чи то не є вибаглива громада??

Панько Ціпило

ДУМКИ ІНШИХ

В більшості випадків мужчина вибирає за подругу жінку, яка вже раніше вибрала його.

Quo Vadis?

QUO VADIS отак, Оксиденте гнилий?
Яка сила й куди тебе пхає
З-під ясного сонця в темряву імлі,
Де кодро чортівське буяє?
Де віра, святиня, знамена твої,
Великих мужів заповіти?
Ногами своїми толочиш ти їх
Як гній, як непотріб зужитий.
Велика є сила пустих твоїх слів
Про рівність, права і свободи —
На ділі ж ти руки, як Пилат умив,
На шлях хрестий ряд видав народів.
Аж лізуть із шкіри наївні й дурні
Паруючи зайця і хорта;
Намісник Христа на планеті грішній
Спілкує із слугами чорта.
Занидів ти геть, Оксиденте гнилий,
Прогнили твої геть основи.
Коли не віднайдеши дороги з імлі,
То сам попадеши ти в окови!
Твоїх отовстелих, ледачих синів,
Як раків у торбу поцуплять,
Останні загубиш ти свої штани
Та й шкіру також з тебе злуплять!

Панько Незабудько

— Паме директоре, якщо ви через 20 хвилин не рилились щось вибрати на вечерю, то розумію вас, чому ви в своїй сімдесятиці ще не жонатий...

ЕЙ, ДА УХНЕМ!

Покійний Микола Понеділок писав в одній із своїх гуморесок, що в СРСР брак гудзиків, і що інколи приходиться носити штани в руках. Підсоветські заправили гостро його за це критикували, мовляв, усе це вигадка, і в Советах — гудзиків хоч експортуй і до Америки.

Та гавкіт підсоветських письменників одне, а дійсність друге. Вістки про ту советську дійсність, що продістаються у вільний світ переходять часто й уяву найбільш правдомовного письменника. Там не лише брак гудзиків, але й брак штанів. Ось недавно двадцять студентів зі школи Ітона у Віндзорі (Англія) повернулись з поїздки по СРСР. Ті студенти вивчають російську мову й поїхали на десятиденну прогульку до «матушки Расеї». В Москві та в інших містах СРСР — де за советською пропагандою «єсього много» — просто хотіли з них постягати штани. Тобто, не так дослівно стягнути, як купити. За пару штанів одному пропонували рівновартість 65 доларів, іншому — два золоті годинники (певно ще зрабовані в минулу війну! — прим. складача), або кілограм гашишу. Отже, хотіли москвичі платити будь-яку ціну, щоб здобути настоящі англійські сподні, «капіталістичне барахло», як клеймує таке вбрання советська барабанщина. Ті ж самі студенти оповіли після повороту до Англії, що в СРСР курити закордонні цигарки, жувати американську жувальну гуму чи бути власником закордонної грамофонової платівки — це вже неабиякий люксус, і він доступний лише для синів і дочок со-

Торонто: Адвокат Олекса Яворський задумує написати гимн його партії, єрніше — відламкові, що його він очолює. Гимн має бути написаний на мотто московської маршової пісні: «Три деревні, два села, Восем девок, адін я...»

і має починатися такими словами:

«Оце партія моя:
Ані душі, лише я...»

Київ: Так звана Академія Наук УС СР побила світовий рекорд, але не випуском наукових творів, а лише пасквілів проти «українських буржуазних націоналістів». Деякі з працівників тої ж Академії запевняють, що плян випуску таких пасквілів вже переікано аж по 1980-ий рік.

Новий Ульм: Хоч у підсоветській пресі вже давно появилася єістка про те, що проф. Віктора Петрова нагороджено орденом за заслуги «для родини», і що його не вбили бандерівці, то все таки лівий відлам уердепістів рішив не дати віри єісткам з Києва, а й далі твердити, що Петрова «угробили» бандерівці.

На пресфонд «Мітли» склали:

Вп. А Глушко, Кембрідж, — \$6.—
Вп. д-р Осип Ільків, Чикаго, \$5.—
Вп. Д. Тодосієв, Шел Лейк, — \$3.—
Вп. К. Савицький, Довнсвіл, \$3.—
Вп. В. Вальків, Мотреаль, — \$3.—
Вп. М. Струганик, Торонто, \$2.50
Вп. С. Литвинець, Вава, (Кан.) \$2.—
Вп. Д. Вітів, Вава, Канада, \$2.—
Вп. Ф. Книгницький, Балм. — \$2.—
Впані М. Луцько, Торонто, \$2.—
Вп. С. Ровдич, Маспет, ЗДА, \$2.—
Вп. М. Олексійчук, Едмонтон, \$1.50
Вп. Е. Куфіль, Торонто, — \$1.—
Вп. М. Бандроєвський, Лондон, ф:1,80

Щига подяка Жертводавцям.

.....
ветських єельмож.

От і маєш! А наївним плещуть советчики про рай для селян і робітників. І за советський патріотизм. А тим часом закордонні штани готові спричинити якусь чергеву «октябрську революцію».

Ей, да ухнем!

Лондон: В боротьбі за чистоту української мови спалахнула на сторінках «Визвольного Шляху» полеміка між поетом Яром Славутичем і поетом Ігором Качуровським. Ця небуденна полеміка була викликана тим, чи в поезії поета Бориса Олександрова були вжиті чи ні русицизми. Ця полеміка набрала такого розмаху, що малоїцо бракувало, щоб обидва дискусанти взаємно себе обкидали «істинно» рускими проклонами...

Торонто: Один із шероців компанії «Юбі-ей» так зачарований її розвитком, що коли недавно був на ювілеї подружнього життя в одній родині, підніс тост, і замість сказати: «Хай живе подружній ювілей» сказав: «Хай живе подружній юбі-ей!» Гратулюємо!

ДОВІДАЛАСЬ...

Єєкруха питає зятя, як приготувала його дружина перший обід на новому помешканні.

— Гм... непогано, — каже зять, — але на другий день, коли я захворів, моя подруга доглядала мене як справжній ангел-хоронитель.

—*—

ЖІНОЧА ДИПЛОМАТІЯ

Трговельний корабель на повному морі. Нараз службовий підстаршина почув підозрілий шерех. Він відкинув на покладі пачки і міхи та побачив якусь молоду дівчину, яка, звичайно, їхала «зайцем».

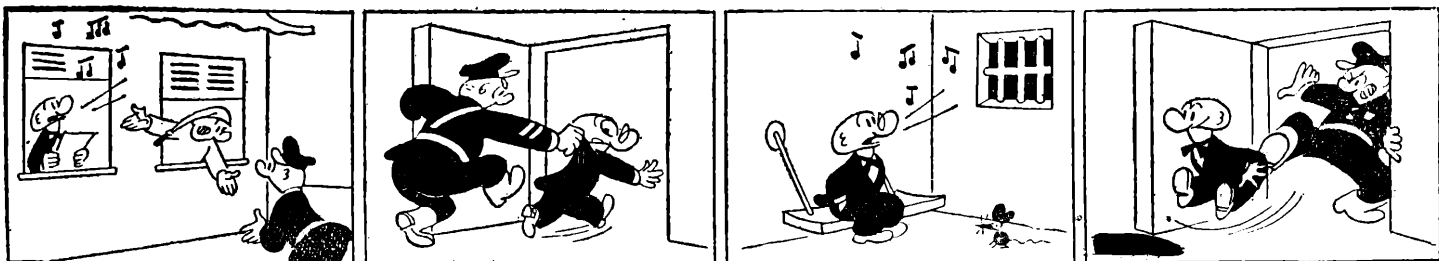
Підстаршина допоміг їй піднятися, і потім запровадив її до капітана. Той каже:

— Що я тепер з вами зроблю на повному морі?

Дівчина, видно, не розгубилася в тій ситуації й скромно відповіла:

— О, то як бачу, ви ще недовго служите в маринарці...

Пригоди Пилипа Недотени.

— Цей коктейль, який я приготувала — епохальний! Його можна пити, а як забракне в авті бензини, ляйте в мотор і їдете 140 км/год.

ЖЕРТВА ВАКАЦІЙ

До м'ясної крамниці ввійшла доволі грубенька пані й каже до різника:

— Ви могли б мені відважити 12 кіло м'яса?

— Чому ні, прошу дуже! Волового чи телячого?

— Все одно! — відповіла пані.

— З кістками чи без?

— Краще без кісток.

Різник відважив а тоді питає:

— Пані заберуть самі, чи я маю м'ясо відіслати додому?

— Нікуди не треба відсилати, — каже пані. — Я втратила під час вакацій над морем дванадцять кілограмів, і хотіла лишень подивитись, як це забагато.

—**—

ДІЛО ЙДЕ...

Один американський інженер, запізнавшись із великим проектом якогось будівництва в північному Сибірі, завважив своїм советським супутникам:

— На мою думку, такий гігант-

ський проєкт зреалізувати в таких несприятливих кліматичних умовах та ще й при наявності такого поганого транспорту, це надто коштовна річ.

— Та вже й не така дуже коштовна, — заперечив йому советський колега. — Концлагерники робитимуть задармо, наймані робітники за півдармо, ви, американці, позичите нам грошей, яких ми ніколи не повернемо і... діло помалу піде!

—**—

ЧИТАЙТЕ НАЙНОВІШІ ВИПУСКИ НАШОГО ВИДАВНИЦТВА

Евстахій Загачевський

ІІ РЕГІТ НЕ ЛЯКАВ...

Збірка оповідань з часів другої світової війни.

Сторін — 192 — Книжковий білий папір.

Триколіорова обкладинка та ілюстрації у виконанні автора

Евстахій Загачевський — загально відомий автор творів на військові теми, тож і цим разом подарував українським читачам, що їм не чужа збройна наша боротьба за волю черговий твір, в більшості присвячений Бродам.

Ціна книжки «Ії регіт не лякав»:

в Аргентині — 200 пезів; в Австралії — \$2.50
в Англії — £1.75; в ЗСА і Канаді — \$4.00
В інших країнах — ціна за домовленням.

Наше чергове видання:

Др Святомир М. Фостун:

ШЛЯХАМИ СМЕРТИ